

Кіровоградська область
Бібліотека ім. Н. І. Кривоноса
Інв. №

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Четвер, 7 серпня 1986 року

№ 94 (3757).

Ціна 2 коп.

ЯК ВИКОНУЮТЬСЯ СОЦЗОВ'ЯЗАННЯ?

ОПТОМ І ВРОЗДРІБ

Газета вже знайомила читачів з молодими працівниками Світловодського керамічного заводу, зокрема, із членами КМК живописців з дільниці розпису фарфорових виробів (див. «Молодий комунар» за 17 червня ц. р.). Сьогодні розповідь про третій комсомольсько-молодіжний колектив, що працює на цьому підприємстві.

Дільниця майолікових виробів. Комсомольсько-молодіжний колектив, що тут працює, очолює Ніна Олександрівна Зварич — вмілий організатор виробництва. Цій дільниці, як і багатьом іншим, властиві типові проблеми сучасного виробництва, однак, молодечий ентузіазм переважної більшості працюючих дозволяє долати перешкоди впевнено.

Узяти результати роботи, скажімо, за перше півріччя минулого року. Перевиконання з основних виробничих показників у цього колективу стабільне: 4—6 процентів, а продуктивність праці зросла на 4,7 процента. Вбачаючи в заклику партії й уряду безпосереднє звернення до себе, комсомольці і молодь дільниці досягли зростання прибутку лиш за рахунок зниження собівартості вироблюваної продукції.

Однак, цифри не завжди переконують і пояснюють причини змін. Тому є резонанс на прикладі окремих виробничих простежити, як народжується успіх.

Ріст кваліфікації працюючої молоді триває невпинно — так, як і в сусідів по соціалістичному змаганню, названих вже бригад живопиців О. Кецько та С. Бондар. Серед кращих працівників — комсомолка Світлана Класина. Сюди її привела жага співтворити красу.

Ще зі школи навчилася малювати, ліпити. Після закінчення школи приїхала на завод, врозуміло, попервах лиш училася у старших прийомом, навичкам, вправності.

Досить швидко учениця поливальника нарівні з іншими виконувала норми виробітку. Так і понині — все, що далося трудом і ціною значних зусиль, окупилося якісною роботою на високому рівні. Процент перевиконання змінних завдань на сьогодні у неї — 30—35. Та й це не межа: постійно удосконалюючи свою майстерність, Світлана отримала цього року четвертий розряд поливальника. Освоює суміжну професію автобувальника (розпис ангобами майолікових виробів). До того ж, з минулого року вчиться на заочному відділенні Миргородського керамічного технікуму, по закінченні матиме спеціальність техника-технолога. Є у Світлани все, що може мати сучасний молодий робітник — класність, принциповість, високе почуття обов'язку, вимогливість до себе, у першу чергу.

Такі ж свідомі своєї ролі у виконанні поставлених перед підприємством завдань в інших її колеги. Тут можна сміливо говорити про оптимальний мікроклімат у колективі. Коли кожного цікавить не лише гарантоване виконання плану по опту й у роздріб, але й побутові, організаційні проблеми. А ще коли є з ким змагатися — коли когось узяти за приклад, а коли й самому повчитися, — це гармонійного розвитку все більшатиме. Тоді творчість заповнить цих працівників. Тоді можна буде говорити і про вжитки.

Г. КАЛИНИЧЕНКО.
м. Світловодськ.

Довіряють молоді на нашому підприємстві. У четвертому механоскладальному цеху трудяться десять комсомольсько-молодіжних колективів, які й об'єднані в один комсомольсько-молодіжний цех. Він — єдиний на заводі. Керує цим великим колективом Сергій Іванович Коренев, якому по-батьківськи ще й не личить величаться, а комсомольців згуртовує член комітету комсомолу Юрій Зайцев. Про ефективність затрачених зусиль з боку комсомольців і молоді МСЦ № 4 свідчить і такий красномовний факт: у квітні «Гідросил» — одному із трьох

ДЕТАЛІ ІДУТЬ І ДО ЧССР

підприємств Союзу РСР — був вручений перехідний прапор ЦК профспілки ЧССР за виконання плану поставок за перший квартал першого року дванадцятої п'ятирічки. У цьому значна заслуга і молодих виробничників згаданого цеху. Наше підприємство виконує поставки, подібні названим, згідно заключеного міжнародного соціалістичного змагання із виробничим об'єднанням «ЗТС» у місті Дубиці в Чехословаччині. У Чехо-

словаччину ідуть деталі для гідростатичних трансмісій, що монтуються вже на місці. Кіровоградські виробничники, як і завжди, прагнуть трудитися тільки відмінно, високоякісно. Так, у червні цього року понад норму на заводі виробили 1000 штук блоків циліндрів.

Особливо хорошою роботою тут вирізняється КМК по обробці блока циліндра (керівник А. Лаврусенко, грункомсорг О. Шаравара). План

поставок за червень виконано впевнено: із загальнозаводської кількості їх внесок — практично половина.

Щеодавно стало відомо, що за перше півріччя минулого року колектив нашого підприємства виборив першість серед споріднених у галузевому міністерстві.

М. ЦИГУЛЬСЬКИЙ,
секретар комітету комсомолу кіровоградського заводу «Гідросил».

ТРУДОВИЙ РИТМ XII П'ЯТИРІЧКИ

Знайдомсь: молодий комуніст Віктор Фурдуй — водій колгоспу імені Ватутіна Кіровоградського району. Шоферував і до армії. А на льогорічних живих попрацював, як він сам каже, від душі — у день перевозив не менше 60 тонн зерна.

Фото В. ГРИБА.

НОВИНИ КОМСОМОЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ

ВЧИТИСЯ ЗАВЖДИ ПОЧЕСНО

Так уже склалося, що навчання комсомольсько-го активу, яке систематично проводить районний комітет комсомолу, проходять тільки на базі кращих комсомольських організацій району. Два останні семінари по обміну досвідом пройшли в колгоспах імені 40-річчя Жовтня та імені Леніна. Секретарю першого господарства Надії Добровій було що розказати і показати колегам — тут особливо добре поставлене питання обліку, інші внутрішні справи, як і Ользі Кравець з Йосипівського господарства. Щоб подібні зустрічі давали найбільший ефект і гостям, і господарям, іде пошук нових оригінальних форм проведення — ділові ігри, живий обмін думками, атеаталі.

ВМІЛИМ КАДРАМ ПОСИЛЬНЕ ВСЕ

А що це так, легко переконатися, співставляючи роботу тих комсомольських працівників, які дійсно на своїй місцях, — у таких завжди і цифрові справи, і діло є. Ось чому відзначати цих активістів — місія така ж потрібна, як і корисна: послідовників не стане. Так, днями словами нейціроїшої вдячності і визнанням вагомих здобутків на спільчаській ниві — і букетом запашних троянд — привітали колеги виконувальника районного дитсадна Наталку Шевченко.

Ті хорошими однодумцями напевне будуть і ті спільчани, яких бюро райкому ЛКСМУ рекомендувало кандидатами до вступу до лав КПРС — секретарів кращих комсомольських організацій району. Це П. Спиридонов з колгоспу імені Зайковського, Т. Олійник з комбінату комунальних підприємств, Г. ШАЛАПНО, Вільшенський район.

У НАШИХ БАШКИРСЬКИХ ДРУЗІВ

Перекрили завдання

По-новому організували перевезення кормів цього літа в колгосп імені Свердлова. Єдина транспортна ланка, до якої увійшли кращі комсомольці чотирьох бригад господарства, забезпечила безперервну доставку сінажу до трашеї, а отже, і його високу якість. Ланка обслуговує всі кормодобувні загої господарства.

По півторці — дві норми виконує щодня кожен член ланки Р. Рахімова. Сьогодні колектив уже перевиконав своє планове завдання, доставивши до трашеї більше 3500 тонн сінажу.

Ф. ГІЛЬВАНОВ,
Кушнеренківський район.

«Чайка» високо літає

За вагінчиками житлового містечка тресту «Піденуралелеваторбуд», біля залізничного полотна вишикувалися білі будівельні загої «Чайка» — знайдення студентського будівельного загою «Юність» БДП на учас-

ту лінійку. В тиші лунко пролунав голос номісара «Чайки» А. Гільманов:

— Сьогоднішній день оголошено днем ударної праці. Тисячі студентських загонів вшанують пам'ять полеглих героїв Великої Вітчизняної війни своїм трудом на будовах і полях країни. Наша сьогоднішня робота — це наш вклад у великі справи Всесоюзного будівельного загою!

За перерахування заробітної плати цього дня у фонд пам'ятника на Поклонній горі проголосували всі. Потім білий рушили в сторону будови: «Чайка» буде млин — третій за своїми масштабами в Радянському Союзі.

Після вечері зібрався загін у штабі. Я. Азаматова провела політінформацію, коротко ознайомила з подіями в країні і за рубежем. Вже в сутінках загін знову вишикувався на вечірню лінійку для підведення підсумків дня. Командир говорив про зроблене. Н. Садікова, Г. Загітова, З. Курбанова утрюх приїхали 5 кубометрів бетону, на шукатуренні відзначилися А. Махмудова, Ф. Фасхієва. Добре попрацювали студенти. День

ударної праці пройшов справді по-ударному.
З. МОСКОВА,
м. Давлеканове.

...Роби краще за нас

Міський зліт юних раціоналізаторів і активістів технічної творчості, який проводився в рамках II Всесоюзного фестивалю народної творчості, відбувся в парку культури і відпочинку імені М. Гафури в місті Уфі.

В імпровізований виставочний павільйон перетворилась того дня мала сцена в парку. Учасники і гості зльоту — в оточенні робітників-маніпуляторів і моделей одягу, макетів транспортних засобів та інформаційних табло. Тут же — із вигадкою оформлені стенди.

Учням було чим похвалитися перед старшими. Минулого навчального року в системі профтехосвіти республіки подано понад 200 раціоналізаторських пропозицій; в різних містах і районах створено 50 шкіл молодого раціоналізатора, де навчається 1200 чоловік.

В. ЛЕОНТЬЕВ.

«Кращим людям села — наша похвала»

У нашому районі діють агітпоїзд районного будинку культури, 22 агітбригади. На польових станах, фермах, колгоспних токах культурміїці часті гості. У складі агітпоїзда виїздять лектори товариства «Знання», працівники аптеки, торговлі, райспоживспілки та райпобуткомбінату.

Під час польових робіт агітбригада Олександрійського районного будинку культури побувала майже в усіх господарствах району. «Партія рідній нашарожайній віноки» — зі сценарієм під такою назвою виступає агітбригада Войницького СБК. Перед хліборобами рідного села виступають культурміїці Олександрійського БК з

програмою агітбригади «За партією — шляхом Ілліча». За сценарієм «Милі хліборобському вклонямося роду» виступають культурміїці Шаріпки, Веселого, Червоної Кам'янки, Нової Праги. «Пияцтву — біій» — такі програми мають культурміїці Новопраського, Головіківського, Добронедітського БК. «Кращим людям села — наша похвала» — з такою програмою виступають культурміїці Попельневського сільського клубу, розповідаючи про успіхи кращих хліборобів, працівників ферм дарують їм ліси, танці, гуморески.

П. КИЧА,
методист Олександрійського будинку культури.

Комсомольсько - молодіжний колектив МТФ № 1 колгоспу імені Леніна Олександрійського району — це колектив друзів і однодумців. Очолює його Микола Перкін, гурткомсорт — Олександр Воевода.

За перше півріччя хлопці й дівчата наділи по 1388 кілограмів молока, при плані 1148. Сьогодні добувий надій на корову становить тут близько 10 кілограмів молока.

На знімку: Ольга Землянська, Ніна Кукса, Світлана Ферендик, Микола Перкін, Олександр Воевода, Тетяна Ткач.

Фото В. ГРИБА.

Намуть, ноли великого давньогрецького філософа Платона запитали, чи знає він ліни від коханні з першого погляду, той відповів ланонічно: «Поглянь-те уважно здруге!». Ця ситуація неспроста пригадалася учасникам експедиції «Молодого комунара».

РІЧКА ГРОМОКЛЕЯ, права притока Інгулу, скожа на десятки таких самих невеликих річок, яких немало в степу. Починаючись із маленького струмка, точніше, двох струмків, які скоро зливаються, вона дає життя цілому каскаду ставків і лише на невеликих відрізках свого русла продовжує грати між мальовничих скелястих берегів, часом майже цілком зникаючи в густих зарослях очерету та осоки, а часом набираючись сили й шумуючи на кам'яних перекатах та між могутніх гранітних валунів, яких не бракує у цих місцях.

Вода в степу — це життя степу. Цією санраментальною фразою найкраще висловити ту велику екологічну роль, яку маленька Громоклея відіграє для навколишніх просторів. Все те численне птаство, вся звірина, які населяють басейн степовички, живуть з неї. Чи не на кожному кроці зустрічали ми рідкісних красунь — сірих чапель, в прибережних чагарях набрели на зайців, випувалися табунцем морнів, які годувалися на чистою ставновому плесі біля густих очеретів...

Що й говорити, з першого погляду Громоклея зачаровує своєю життєдайною красою, гомоном свого птаства, прохолодою своїх плес і кришталовою чистотою джерел, яких немало на її берегах. Але...

Ні, ми певні: і при другому погляді на річку — степовичку ви б не розчарувалися у її красі. Однак безперечно: при уважнішому погляді не змогли б не побачити й того, що збавляє, псує природну вроду річки, заважаючи водночас непоправно шкоди здоров'ю навколишніх степів.

Огнз давайте пройдемося берегами Громоклеї од того місця, де вона утворюється з двох невеликих струмків. Один з них витікає із старого, гого зарослого очеретом і бур'янами та замуленого ставка північніше села Іванівки. Певно, ставок давно пора було б почистити, та не знаходиться на нього господаря, а правління місцевозого колгоспу імені Суворова (центральна садиба багатого господарства знаходиться в селі Тарасівці), мабуть, не вбачає у цьому особливої потреби. Пройшовши берегом струмка, ми вже біля самої Іванівки нагналися коланку, а які

МАЛІ РІЧКИ: ПРОБЛЕМИ ЕКОЛОГІЇ

ПОГЛЯНЬМО Ж

УВАЖНО І ВДРУГЕ

було повно... на риби, а дебелиго залізлячя, дроту й різного старого лахміття. А за якихось п'ять хвилин, поїшовши берегом вже другого струмка, що живить Громоклею і уайшовши в гарний дубовий ліс, ми натрапили на величезну купу сміття, що буквально нависла над струмком. Певно, що під час дощу немало того сміття пограляло в струмок, так само як і ґрунти із гать розмитого стоку ставка поблизу селища другого відділка радгоспу «Червоний землероб».

ні фільтри та чисті джерела. Одне з них знаходиться одразу за граблями Іванівського ставка. Помітно, що люди приходять сюди за водою — вона тут колодна, смачна. Лише не впорядковане це джерело як слід, заросло бур'янами, закарцане падалишими травами та листям. Певно, немає тут постійного хазяїна, а випадковий перакожі не завжди

глядають її джерела. Лиш тільки недругів у річки (причому здебільшого таких, які шкодять явно ненавмисно) б'ють.

З дачотрим з них ми зустрілися на березі Громоклеї. Так, на пляжі

побіля греблі Катрисанівського ставка побачили мужчину солідних літ і відповідного вигляду, який любовно мив водою з річки та пральним порошком свої «Жигулі».

А тріхи вище по річці у цей час до зручного, на їхній погляд, місця над самою водою підрулило двоє молодих людей на «Запорозжчя». І одразу заходилися полоскати свої машини, посипавши їх все тим же пральним порошком «Лотос».

— Ви що, не знаєте, — мити машину в річці не можна? — запитали ми одного з них.

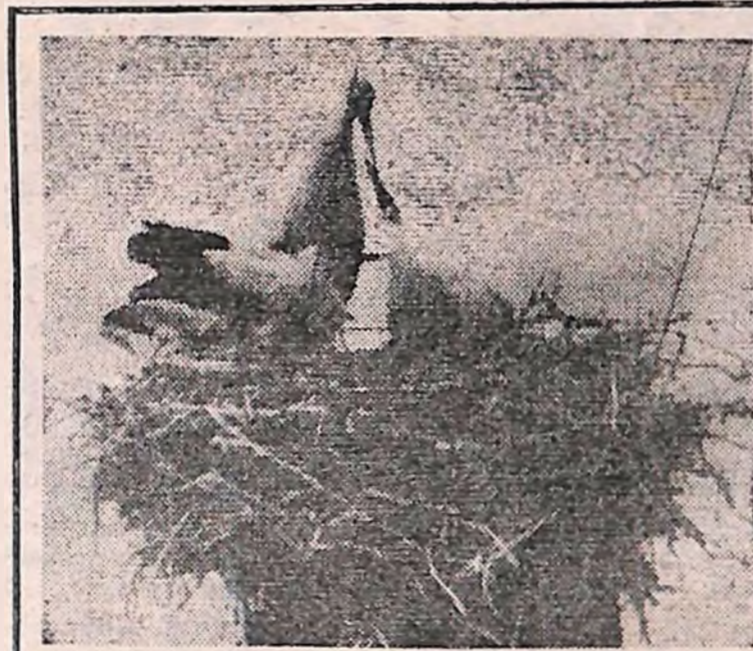
— А де ж тоді нананета їх мити? — була відповідь.

Справді, і власники особистих автомобілів, і водії колгоспу імені «40-річчя Жовтня не так з лихих намірів, як через відсутність обладнаної мийної станції женуть свої машини до річки, щоб змити бруд з них у Громоклею. Та чим би не пояснювалось усе це — байдужістю, лінощами, чи екологічною неграмотністю — природі від того, самі розумісте, не легше.

Заномірним буде тепер запитати: яка ж доля ченєє річку - степовичку завтра, хто потурбується про вирішення її екологічних проблем? Адже хоч великих забруднювачів на берегах Громоклеї ніби й немає, та безліч дрібних нічого доброго їй не відцують. Певно, давно настала пора покласти їм край. І це залежить не лише від правління колгоспів імені Суворова, імені 40-річчя Жовтня, імені Шевченка, імені Чапаєва та дирекції радгоспу «Червоний землероб», але й од кожноі людини, яка живе на цих берегах, кожноі комсомольця. Міг би і райном комсомолу вплинути на активність тих же «зелених» та «голубих» патрулів у школах, які в Бобринецькому районі не діють. Може, це не стільки допомогло б вирішенню проблем Громоклеї, зате ой як посприяло б екологічному всеобучу, вихованню у застрашних хліборобів-степовиків шанобливого, бережливого ставлення до природи.

Не так уже й багато треба для охорони річки Громоклеї: посадити дерева та куші на її берегах, посіяти трави на схилах ярів, припинити розорювати її береги, ліквідувати сміттєзвалища на цих берегах, очистити й доглядати її джерела... І тоді й за багато років ні при другому, ні при третьому погляді на цей куточок нашого степу не виникати-ме думка про небайбильців, байдужих до того, яким буде він завтра.

С. ПЕТРЕНКО, Н. СЕЛЕЦЬКА, Бобринецький район.

Третій рік у с. Троянка Голованівського району живуть лелеки, які звили гніздо на стовпі електропередачі. Цього літа у гнізді підрастає трое лелечатят. Фото нашого читача П. ГОППИ.

Спускаючись вниз по течії Громоклеї, не можна не помітити, що далеко не сирізь тут є зелені насадження, які сиріплили б ґрунт на схилах, запобігали появі ярів (а дощова вода із них, як відомо, змива ґрунт у річку). Нижче від Іванівки по течії річки, за якихось десяти метрів од крайньої хат можна побачити прибережний яр, який уже почав «з'їдати» дорогу, що проходить самим берегом ще одного великого ставка. І знову ж таки, не без відома керівництва колгоспу імені Суворова, вигін над ставом розорано недопустимо близько до води — оранку від ставу відділяє тільки дорога та десять — п'ятнадцять метрів берегового схилу.

Старожили розповіли нам, що колись ставок нижче села Іванівки люди прозвали Байкалом — така чиста й прозора вода була в ньому. На його правому березі була найкраща в окрузі купальня з піщаним дном. Тепер же тут годі побачити дно ставка за півметра од берега, та й не дивно — чимало бруду тече в нього із веохів'я, не додає чистоти воді й намул із навколишніх полів.

ди поспішають, написавши води, подбати про «здоров'я» джерела.

Справедливості ради треба сказати, що за кілька кілометрів звідси, біля північної околиці села Катрисанівки, яку ще називають Відрадною Долиною, ми натрапили на інше джерело, добре й уміло доглянуте. Коли б сирізь так...

Та, досліджуючи басейн Громоклеї, поволі приходиш до сумного висновку, що дуже багатьом людям — і господарським керівникам, і обизателям — байдуже до природної краси й чистоти річки. Тому й розорюють, де тільки можна, її береги. Тому й існують розорані ставки на землях колгоспів імені Суворова та імені 40-річчя Жовтня (центральна садиба його в Катрисанівці) яри і ярки. І не дивно, що там, де поля або городи впритул підійшли до річки, вона страшенно замулена й заросла очеретом...

Ні, Громоклея ще не перетворилася на суцільне болото. Завдячує тим своїм могутчим скелястим берегам, які не можна розорати, та турботі своїх небезаботних друзів, які до

Михайло Родинченко
ЧИ ЗМІГ БИ Я...

А ми ж бо всі родились по війні
Білявські, чорнявські і русі...
Чи зміг би я, що виріс в тишині,
З останньою гранатою — під гусинь!

Чи зміг би я, коли пустіє диски,
Розракувати на останній постріл?
Одне: вінки носить під обеліск,
А добровільно йти на смерть —
не прасго.

Не просто, знаю, та ціна одна,
Ціна життя для батька і для сина,
Лише б жила і квітнула вона,
І честь, і гордість наша —
Батьківщина.

Через печальні пам'яті мости
Ровесників питаю: «Що ж ми
можемо!»
І чую: віру й правду берегти
І бути на безсмертників покожимі!

с. Олександрівка,
Долинський район.

Петро Селецький

Нема-нема, та й обизветься літо
До мене раптом спогадом гірким:
Мені на світі є кого любити,
Та й сумувати є також за-ким.

Усі ці дні — мов таємничі знаки,
Без мене їх нікто не прочита.
Лиш я один зумію розпізнати,
Про що любов утрачена пита...

Вона пита:
— Ну, як тобі без мене?..

Вона пита:
Чи ж а самоті таой
Ще небо синє? Листя ще зеленє?
Чи мак червоний досі молодий?..

Над нами літо бабине літає,
А я дивлюся в тін і давнину,
Як у свічадо: що любов питає?
За чим ридєє
скрипка на кону?..

м. Кіровоград.

Анатолій Курганський
ГРОЗА

На мить в гаю затихли птиці,
Заквилювались язори,
Женуть яскраві блискавиці
Гарячий вітер з-за гори.

Та він ковається, гуляє
Між ковилою, між хвощем,
Лиш чорна хмара виселяє
Його пронизливим дощем.

А грім настирливо грімкоче,
Аж присидєє бугиля.
Цє розбудить він землю хоче —
Жагу вголити щоб змогла.

Віктор Ненько

ЩОБ ТВОРИТЬ

Щоб творить,
Треба мить.
Ту потрібну угледіть,
Бо та мить
Пролетить,
Наче в вирії лєбідь.
Як аві сні,
По весні
Відзвенять небокраї
Голосні,
Голосні,
Звуків повні до краю.
Ні! Ту сугь
Не збагнуть,
Копи серцем байдужий,
І літа
Промзйнуть
Теж без сліду мій
друже.
Тож тварч
І гори,
А не жеврїї із ранку.
Якщо треба —
Згори
Для людей до оганку,
с. Новоолександрівка,
Олександрійський
район.

ПРОНО

ПЕРША КНИГА ЗЕМЛЯК

Гіркота пізнього меду

На обкладинці — символічний годинник (художник О. О. Міхнущенко, К. О. Рязанова) у вигляді розрізаного навпіл червонобокого яблука. Що він означає: швидкоплинність часу чи значущість буднів? Красу природи чи красу людини? Однозначної відповіді, мабуть, не дає...

«Перша книга прозаїка». У цій серії республіканське видавництво «Молодь» випустило недавно три перших ластівки молодик прозаїків в одному збірці: «Пізній мед» Василя Добрянського,

«Вдома» Богдана Загайського, «Зустріч із сніговиком» Сергія Цюриця. Вони — журналісти, і, як відзначає письменник Віктор Положий, відзначають мову, уважні до деталей, намагаються показати людину з усіма складнощами внутрішнього світу.

Оповідання В. Добрянського, який народився і здобув середню освіту у селі Великих Троянах Ульянівського району, вперше з'явився на сто-

рінках районної газети «Ленінець». Потім працював тут у редакції. Тоді ж пробував свої сили в «Робоче — крест'янском» кореспондентом, республіканських журналах «Ранок», «Жовтень», «Прапор», «Україна»... Закінчивши факультет журналістики Львівського державного університету, публікував статті в «Літературній Україні», «Літературній газеті». 1983 року ужгородське видавництво «Карпати» в альманасі «Дзвінок джерела» вміщує і його новелу «Глибока криниця».

І ось — «Пізній мед» (назва — від оповідання в цій книзі). Про що ця перша збірка оповідань? Тематика їх актуальна: вони присвячені життю сучасного селянина, в основному молодого, заглиблюють читача в морально-етичні проблеми. Молодий прозаїк прагне психологічно осмислити характерні у звичний для них обставинах, по-своєму показати «філософію» сільського буття.

Збірку відкриває оповідання «Вчора, сьогодні і

завжди». Головні герої його — прості сільські трударі. Вони живуть осередком у житті кожної людини — трудом, повсякденною роботою, без яких наше життя неможливе. І щасливий той, хто, по-Маяковському, «в спільній ланцюжці буден» навчився одержувати повсякденне задоволення. Близькі до цього ідеалу й герої В. Добрянського. Такий Петро Калинюк. Трудом, що переростає у красу, живе й головний герой оповідання «Скрипка Степана Романюка». Його життєвий девіз: щоб усе по-людськи було.

Не викликають симпатії Коля Га з однойменного оповідання, Єздоким («Притча про зозулю»). Розгублено, блідо живе на світі Миклик («На крижині»). Показуючи таких персонажів, автор запитує читача: чи варто так жити?

Не розучитися чути солов'я за щоденними клопотами, відчути тих, хто живе поряд, — закликають читача «Кіно», «У дощ». До філософських роздумів автора про смисл буття, про життєвий компас кожного з нас прилучаємося, читаючи «Сидорові сни». Молодий автор ставить перед собою мету показати читачеві шлях до цієї краси, який лежить поза звичними ефектами і гучними словами.

Психологізм, розду-

мами над головним питанням — як правильно жити, задля чого варто жити — проникливі і центральне оповідання «Пізній мед». Йдеться в ньому не про традиційну літературну любов, яка дає підстави говорити, що любов є тільки в книжках. Стосунки героїв свідчать: ось така душевна робота робить життя близькою для тебе людини кращим, світлішим. Головне — не заплізніти зрозуміти близьку людину. Чи не головною для любові взаємопорозуміння? Щоб не гіршила душу пізній мед.

В. Добрянський, як вже зазначалося, живе на Прикарпатті. Але герої його творів — обзіграні степом земляки. І географія творів степова: Вількове, Йосипівка, Данилово Балка...

В оповіданнях немає просторих пейзажів. Але присутність степу відчувається в художній тканні творів, у буденних клопотках героїв.

Хоча герої оповідань часом здаються надто буденними (над цим, мабуть, молодому автору слід попрацювати), але з іншого боку, в цьому і їх перевага, адже автор показує неординарність характерів у звичних обставинах.

Читаючи книжку, хочеться спішити жити, аби не спізнитися зробити щасливими близьких людей. Ідеї всієї збірки «Пізній мед» — «Як же це щастя робити комусь добро» — близька кожному читачеві. А це дає надію, що книга знайде своїх шанувальників.

П. СИНИЦЯ,
Л. ДМИТРИШИН.
Ульянівський район.

Іван БРАТЧЕНКО

Заслужений журналіст МРСР, лауреат премії імені Юрія Яновського Іван Братченко недавно закінчив нову художньо-документальну повість, головним героєм якої є наш земляк, вихованець комсомольської організації села Головаківки Олександрійського району Арсен Сніжко. Пропонуємо уривок з цього твору.

Полк швидко розташувався в лісових заростях. Ліс був мішаний, виднілися високі сосни, стовбури яких вилекували міддю, стояли розкішні ялини, схожі на піраміди із смарагду, білорікі берези, величчі граби. На узліссі росла липица, у густих кущах якої старик замаскували танки, приготували до бою. Перед узліссем розкинулося поле скошеної у валки коношини. Зліва попереду на фоні чистого неба виднілася темна - зелена стіна лісу. Вздовж лісу майже біля самих беріз, проходила дорога — її було добре видно звідси, із засади. Найвіддаленіші, узбіччя й середина густо поросли споршцем. Два вузельки жовто-білі смужки від коліс свідчили, що сюди їдуть рідко.

Ворог чекав недого. На дорозі вирвалася колона мотоциклістів. Мотоцикли з колесками, на кожному по три фашисти, багато з них озброєні ручними кулеметами. Ідуть уперед, хвлятько влягаючи мотоциклами, горляють, грають на губних гармоніках. Офіцер на передньому мотоциклі, закінчив викладаючи руку, горлопанить: «Форвертс! Форвертс!» («Вперед! Вперед!»). З'їхавши з дороги і вийшовши з розгону колоною, фашисти на ходу відкрили вогонь по узліссю. Хотіли, щоб побачили вони замасковані танки, чи просто хотіли відразу прочесати ліс, але обдали його суцільною стіною вогню. Коли фашисти вже були зовсім близько, дазустріч їм ринули наші танкісти. Для німців це було, як сніг на голову. Танкісти відкрили такий щільний вогонь із гармат і кулеметів, що німці розгубилися. А наші танкісти, окрилені адалою засадою, давили і мотоцикли, і фашистів. Світивши кулі й снаряди, скретотів метал, несамовито ревели танки. За один бій скінчал, де механіком водієм був Арсен Сніжко, випустив 30 снарядів із 50, що були в танку.

Бій уже затих, а у вухах Арсена все ще татакає кулемет: він у танку розміщений над головою механіка-водія і стрільба з нього глушиться сильніше, ніж з гармати. Арсен не стримався і попросив командира танка: — Петре! Хочеться побачити нашу роботу.

А він висувався до поля із танка — збуджено оглянувши поле бою і вмішнувшись, сказав:

— Порядок в танкових військах!
За п'ятнадцять хвилин танкісти знищили з шестити фашистів. Як тільки вони заплили поле бою, зразу ж на нього поплили наші ніхотинці, щоб обзавестися трофейними автоматами. Мізерним був збір, навіть скаржались на танкістів: їхні машини так «пропрасували» фашистів з їхніми мотоциклами і зброєю, що бійцям удалося знайти лише кілька справних автоматів. Решта були перевернені у безформений метал.

Танки відійшли в ліс. Він ще був незаченений війною: стояли фарфорово-білі берези з розмученими зеленими косоми, високі, стрункі сосни. Квіти на узліссі нагадували різнокольоровий килим.

Арсен виліз із танка, обійшов кругом, оглянув. Між гусеницями виднілися зелені клаті німецьких френчів, на бортах танка засохла порожка кров.

— У-у, пец, — зі злістю видавив. — Бач, як засакудили танк. — І травою почав витирати борта танка.

Танкісти добре справилися з бойовим завданням. Перший бій — перший успіх.

Привітний в порядок матеріальну частину, танкісти чекали чергову команду. Вона надійшла через дві години. Треба було виручати кавалеристів, які пішли вперед, але навалилися на батареї німецьких мінометів і зазнали відчутних втрат. Два десятки танків, зайшовши з флангу, пройшлися по мінометних батареях, знищивши їх і вивели своїх кавалеристів з-під вогню. Випели, але ескадрони порідшали. Багато кавалеристів вже не мали коней і в наступних боях їх використовували бійцями танкового десанту.

—Перші бої показали, що ми можемо успішно бити хвалену фашистську армію, — говорить Арсен. — Правда, на початку війни у нас не вистачало танків і літаків. А це, що не кажи, велика сила. Ось ті ж танки. Нарпалось на нас ворожі мотоциклісти — і ми їх змішали з землею, унірвалися на мінометній вогневій позиції противника — і дюж батареї з обсерватою як і не було. Але фашисти мали велику перевагу у бойовій техніці, тому вони тисли на нас, оточували, доводилося відступати. Та ми знали відступ — це ще не поразка.

Сніжко любив і добре знав свою танкову справу. Будучи курсантом полкової школи, він не раз доповнив це на навчаннях. Але головним екзамеатором для солдата є війна. Саме в боях Сніжко і показав свої «красні бійничські якості».

Попад сорок років минуло підтоді, як Арсен Сніжко пішов з армійського строю. Але й зараз він говорить про свою армійську службу і великою любов'ю, говорить — і обов'язково скаже традиційну фразу, яка народилася в дні війни і побузує її зараз:

— Порядок в танкових військах.

Він і досі пам'ятає призначення командуючих танковими арміями, знає, де вони повоювали, патває найбільші танкові бої другої світової війни.

Арсен Онуфрійович розповідає про знаменитий контр наступ під Сталінградом, де брало участь півтори тисячі танків, про білоруську операцію «Ватрагон», в якій було задіяно понад п'ять тисяч танків, про наступ на Берлін, який забезпечували понад ність тисяч танків.

(Далі буде.)

Вера Яшан

* * *

Мій маленький город
уснув после зноя,
Лишь где-то скулил
в одиночестве пес.
А мне не уснуть,
не выдашь мне покоя:
Я снова в плену
нестареющих звезд.
Я словно в гостях
у цветов и у лета,
Прокладью дышит
июльская ночь,
Земля отдыхает от солнца
и света,
И тихо во сне
улыбается дочь.
Лягушки пают
в многочисленном хора
Примета такая в народе
— к теплу
Стоят у дорог
в карауле заборы
И птица ночная
кричит на лету,
Рассвет ощущается,
он уже близко
С востока плывет,
за собою маня
Мой маленький город,
о Малая Виска,
Ты весь в ожидании
нового дня,
м. Мала Виска

Ты весь в ожидании
нового дня,
м. Мала Виска

До якого серця гривав
Въ патхення полове,
Та вернеться знову за мить
І щидинишся ти
Що дитинства прорачинного свого
І почуєш, як вітер
У листі берези шумить.

Фогелюд В. ГРНВА

ФУТБОЛ

ЗАВДАННЯ НА ОСІНЬ

В суботу, 9 серпня, розпочнуться фінальні змагання футбольної першості серед команд шостої зони другої ліги. Тепер чотирнадцять кращих колективів розіграють призіві місяця, а решта боротиметься за 15—28 шаблі турнірної таблиці.

Нагадуємо становище команд перед вирішальними іграми.

	I	В	П	П	М	О
15. «Динамо»	26	8	13	5	23—20=+3	29
16. «Маяк»	26	9	7	10	20—23=-3	25
17. «Спартак»	26	8	8	10	27—29=-2	24
18. «Прикарпаття»	26	8	8	10	24—34=-10	24
19. «Десна»	26	8	7	11	25—31=-6	23
20. «Буковина»	26	6	11	9	23—25=-2	23
21. «Зірка»	26	9	4	13	28—50=-22	22
22. «Нафтовик»	26	8	6	12	22—30=-8	22
23. «Шахтар» Г.	26	8	5	13	26—33=-7	21
24. «Шахтар» Пг.	26	7	7	12	29—32=-3	21
25. «Кристал»	26	5	11	10	25—45=-20	21
26. «Атлантика»	26	5	5	16	19—45=-26	15
27. «Новатор»	26	3	8	15	14—40=-26	14
28. «Стахановець»	26	4	5	17	17—40=-23	13

Ніколи ще «Зірка» не була так низько в турнірній таблиці вперше за свою майже тридцятирічну історію виступів на всесоюзній арені, кіровоградські футболісти опинилися у третій десятці команд зони.

За проєктом Федерації футболу СРСР вже в наступному році буде скорочено чисельний склад другої ліги. За цим проєктом на Україні мають залишитися лише вісім команд цього рангу. Кіровоградська «Зірка» до цієї вісімки не потрапляє.

Де ж будуть змагатися наші земляки в чемпіонаті-87? «Зірка» разом з іншими командами сьогоднішньої другої ліги республіки утворить нову для нашого футболу групу, змагання в якій матимуть характер перехідного етапу — своєрідного буфера між колективами майстрів та колективами фізкультури. Але невідомо, буде це всесоюзний чи республіканський турнір. Проте зараз вже можна сказати точно, що кіровоградський футбол чекає пониження у ранзі.

Наводимо календар ігор «Зірки» у першому колі фінальних змагань:

- 9 серпня «Зірка» — «Стахановець»
- 18 серпня «Десна» — «Зірка»
- 21 серпня «Маяк» — «Зірка»
- 26 серпня «Зірка» — «Прикарпаття»
- 29 серпня «Зірка» — «Буковина»
- 5 вересня «Кристал» — «Зірка»
- 8 вересня «Атлантика» — «Зірка»

С. БОНДАРЕВ.

ЦЕ — ЦІКАВО

«ПЕДИКАР»

Автомобіль — шалена річ: струєся відпрацьованими газами навколишнє повітря, галасує, слугить причиною значної кількості дорожньо-транспортних пригод. Віт, до того ж, нездоровий ще й тому, що позбавлений власного руху й фізичних зусиль, водій хворіє на серце повнішає. Так, очевидно, міркував певен інженер із

Віндзора (штат Коннектикут, США), створивши «Педикар» — педальний автомобіль. Це щось середнє між велосипедом і дитячим автомобільчиком.

Як виявилось, багато хто зі співвітчизників інженера з Віндзора поділяє його думки — «Педикар» улюбивши усе до серйозної продукції. У нього легенька пластмасова трансмісія, до того ж швидкодіє, яку він розвиває, досить безпечно — 15 кілометрів на годину...

(За матеріалами періодичної преси).

Юнаки і дівчата!

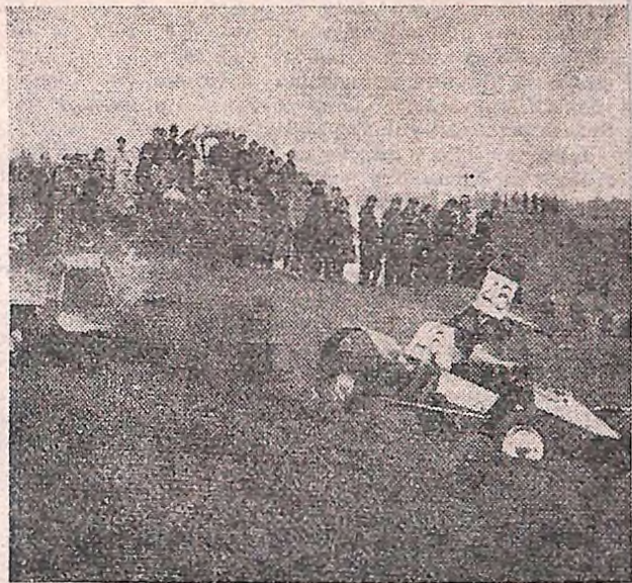
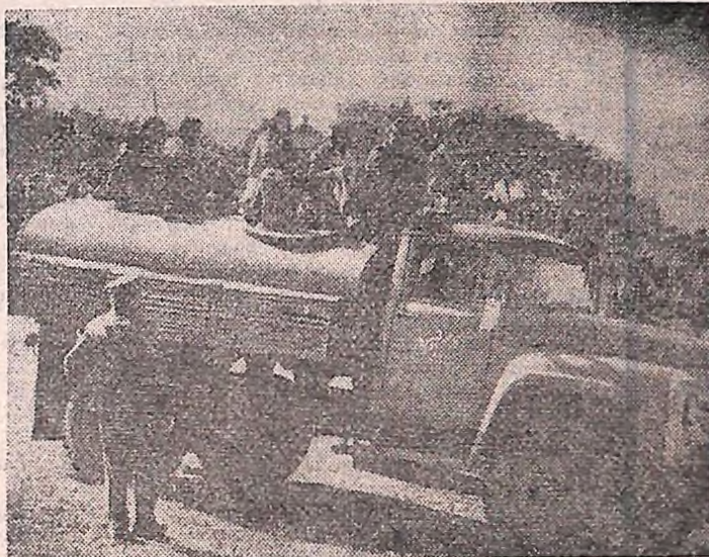
Триває передплата на періодичні видання.
Не забудьте передплатити свою газету

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Ціна видання на рік 2 карбованці 40 копійок.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ФОТОРЕПОРТАЖ

Ці знімки зроблені нещодавно на Завадівській трасі. Вона добре знайома всім провідним мотогощикам країни. Тут вони виборювали першість країни і республіки, тут вони вели уперті поєдинки за почесні традиції — приз імені С. М. Кірова, приз «Кіровоградської правди».

ведуть свої машини на цю трасу і будуть суперничати за приз «Кіровоградської правди».

Та то незабаром. Але і зараз траса не пустує. Спортсмени ведуть наполегливі тренування. Поруч з досвідченими — юначки, які роблять у спорті перші кроки. І хто знає, скільки серед них завтрашніх чемпіонів. Але напевно можна сказати: є.

Фото В. ГРИБА.

СЕРПЕНЬ—СПОРТИВНИЙ

- 4—10 — чемпіонат УРСР зі спортивної гімнастики, Хмельницький;
- 8—10 — чемпіонат області з веслування на байдарках і каное, Гайворон;
- 9 — Всесоюзний день марафону, Кіровоград;
- 15—22 — чемпіонат УРСР — Всесоюзна багатоденна велогонка, Ужгород;
- 21—23 — першість УРСР серед ДЮСШ з велоспорту, Кіровоград;

- 21—27 — чемпіонат УРСР з ручного м'яча серед жінок, Кіровоград;
- 21—30 — юнацька першість республіки з фехтування, Хмельницький;
- 21—31 — першість області серед юнаків та дівчат з шахів, Олександрія;
- 22—26 — першість УРСР з кульової стрільби, Київ;
- 23—31 — чемпіонат УРСР з веслування на байдарках і каное, Житомир;
- 30—31 — першість області з класичної боротьби, Кіровоград;
- 30—31 — чемпіонат області з гирьового спорту, Новоукраїнка.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українською мовою.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішніспільнотного життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу

Друкарня імені Г. М. Дмитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.